

стятъ дрехитѣ, вѣтърътъ избѣгалъ. Тръгнали отново да го търсятъ. Вървѣли, вървѣли, изсвирило шапкарчето втори пжтъ съ свирката.

Явилъ се отново вѣтърътъ на една полянка. Но полянката била заврадена отъ всѣкжде съ окопъ, пълень съ вода.

— Можешъ ли да го прескочишь? — попитало шапкарчето.

— О, като нищо!

Засилило се магарето, но въ това време вѣтърътъ духналъ презъ фунията и двамата юнаци цапъ, право срѣдъ водата. Хубава баня направили.

— Прощавай, братко, — рекло магаренцето, — май че се поизмокрихме, а?

— Нищо, нищо, отъ добъръ приятель всичко се приема. Ами я вижъ какъвъ голѣмъ ракъ се е хваналъ за опашката ти?

— Разбира се, ще се хване. Та азъ съмъ голѣмъ ловець. Ти сега ли виждашь.

Докато излѣзатъ отъ окопа, вѣтърътъ избѣгалъ. Ами сега? Само още веднажъ имъ останало да свирнатъ. Ако и сега не взематъ шапката, лошо!

— Чакай! — рекло шапкарчето. — Намислихъ. Ще се скриемъ въ горичката. Като свирнемъ и дойде вѣтърътъ, ти ще го заговоришь съ нѣкоя умна приказка, а азъ ще го бодна

съ трѣна по петата. Така не ще може да избѣга и ще го хванемъ.

Тѣй и направили. Скрили се въ горичката. Изсвирило шапкарчето съ свирката за последенъ пжтъ. Прошумѣла гората. Дошелъ вѣтърътъ.

— Кжде си, братко? — попиталъ той.

— Тука съмъ, — отговорило магаренцето, скрито въ единъ храсть.

— Ами защо не ти е сладкъ днесъ гласътъ, братко?

— Не думай! Кжде има по-сладкъ гласъ отъ моя!

— Добре, добре, ама кажи кжде си?

— Сега я наредихме, — рекло си магаренцето — трѣбва да му задамъ нѣкой уменъ въпросъ, инакъ лошо. А, намислихъ. Я слушай! — казало то на вѣтъра. — Ще ти обадя кжде съмъ, но ако ми кажешъ кой е най-глупавъ на свѣта.

— О, че отъ това по-лесно нѣма! Всѣки знае! Най-глупаво на свѣта е магарето.

— Лъжешъ! — извикало магарето и разсърдено излѣзло отъ храста. Като видѣлъ, че тукъ има чужди хора, вѣтърътъ рекълъ да побѣгне, но шапкарчето го уболо съ трѣна по петата. Взело му силата.